

Δεν έχω πρόθεση να σχολιάσω τις αποφάσεις της κριτικής επιτροπής. Πειρασμός είναι, αλλά δεν θα υποκύψω. Το αντικείμενο σχολιασμού ας είναι άλλο, η ίδια η βραδιά βράβευσης, η οποία, εκτός από το σασπένς της ανακοίνωσης των νικητών (για όσους δεν είχαν πρόσβαση στις διαρροές), εκτός από τους ψιθυρικούς όλων των αποχρώσεων, εκτός, δηλαδή, του περιεχομένου της, είχε και μια δουλεμένη σε λεπτομέρειες μορφή. Όταν πρόκειται για μιαν εκδήλωση απονομής βραβείων Θεάτρου, η ίδια η εκδήλωση πρέπει να είναι οργανωμένο θέαμα με όλα τα χαρακτηριστικά μιας θεατρικής παράστασης. Μάλιστα στην προκειμένη περίπτωση ενωμένο με τη σκηνική παρουσίαση είναι και το προηγούμενο στάδιο, εκείνο της σύλληψης της γενικής ιδέας και της συγγραφής του κειμένου. Απ' εκεί αναλαμβάνει ο σκηνοθετικός σχεδιασμός, το οπτικό ντύσιμο των σκηνών, η ενδυματολογική μορφοποίηση των ηθοποιών, η χρήση των μέσων, μουσική, κίνηση και η παρουσίαση, κατά την οποία πρέπει να εναλλάσσονται το στοιχείο της ενημέρωσης με τις υποκριτικές μινιατούρες.

Κριτήρια αξιολόγησης μιας τέτοιας βραδιάς δεν μπορούν να μην περιλαμβάνουν και το κριτήριο σύγκρισης με τις προηγούμενες εκδηλώσεις απονομής των θεατρικών βραβείων ΘΟΚ. Οι μακρινές αναμνήσεις φέρνουν την εικόνα των γκλαμουράτων εκδηλώσεων με το κόκκινο χαλί να οδηγεί στο νυν (και αεί) βουλιαγμένο κτίριο του Δημοτικού Θεάτρου, με το ίδιο ύφος της παρουσίασης και ελάχιστο θεατρικό στοιχείο. Ανατροπή αποτέλεσε εκείνη η χρονιά κατά την οποία ο Λευτέρης Σαλωμίδης στροβίλισε στη σκηνή τη θεατρικότητα κρατώντας το χιούμορ και τη συγκίνηση σε σωστή αναλογία. Η μποέμ αταξία της τελευταίας βραδιάς απονομής βραβείων με τον Σταμάτη Κραουνάκη σ' ένα άκρατο αυτοσχεδιασμό προσδιόρισε, πιστεύω, τη στροφή προς τη στέρεα και ελεγχόμενη δομή της φετινής τελετής.

Στη σκηνή –μόνο δύο ηθοποιοί, η Παναγιώτα Μόνια και ο Χριστόδουλος Μαρτάς. Ο αριθμός

έχει σημασία, οι δύο αποτελούν ζευγάρι, το ζευγάρι στη σκηνή πρέπει να επιλέξει και να τηρήσει κάποιο κώδικα σχέσεων. Ελαφρό φλερτ, αστείος ανταγωνισμός, ελαφρός ρομαντισμός, αθώα κοκεταρία, εύκολα περάσματα από τα υποκριτικά ιντερμέτζο στις παρουσιάσεις βραβεύσεων, στη διάρκεια των οποίων οι επιλεγμένες από τους ηθοποιούς περσόνες διατηρούνται διακριτικά. Τα κοστούμια του Άντη Παρτζίλη (δικό του και το γενικό σενάριο) παραπέμπουν στην Commedia del' Arte. Ίσως η απλότητα του στιλιστικού μοτίβου στη σκηνική συμπεριφορά των ηθοποιών, που επαναλαμβάνεται σε πολλά ενδιάμεσα των βραβεύσεων, γίνεται λιγότερο ενδιαφέρουσα προς το τέλος της μεγάλης εκδήλωσης. Από το χαριτωμένο υποκριτικό ύφος παρουσίαζε κάποια στιλιστική διαφορά η χορογραφία της Έλενας Αντωνίου, πιο αφηρημένη, πιο έντονη. Ενδιαφέρουσες οι σκηνές με το συνδυασμό του χορού των σκιών και των «ορατών» χορευτών. Οι σκηνές του Μαύρου Θεάτρου εισάγουν ποικιλία ή επεμβαίνουν στη στιλιστική ενότητα. Ας επιλέξουμε τον πρώτο. Πετυχημένη η σκηνοθεσία των οπτικών εικόνων από τη Αλεξία Roider.

Το αληθινό κόσμημα της βραδιάς το εξαιρετικό μοντάζ του αρχειακού υλικού του ΘΟΚ από την (άξια βραβευμένη) Νικολέτα Καλαθά. Πόσο ωραίο είναι το θέατρο σε στιγμές.... Συχνά πιο ωραίο από τις ολοκληρώσεις.

Σκηνοθεσία: A. Roider

Ιδέα/Σενάριο: A. Roider, Ά. Παρτζίλης
Κείμενα/Στίχοι/Μουσική: Χρ. Γεωργίου
Σκηνικά/Κοστούμια/Μαύρο θέατρο:

Ά. Παρτζίλης

Χορογραφία: Έ. Αντωνίου

Σχεδιασμός Φωτισμών: Γ. Κουκουμάς

Σκηνοθεσία οπτικών: A. Roider

Επιμέλεια αρχειακού υλικού: Ν. Καλαθά